

CLARA DUPONT-MONOD • Julette'in Tutkusu

La Passion selon Juette

© 2007 Éditions Grasset & Fasquelle

İletişim Yayınları 3592 • Dünya Edebiyatı 340

ISBN-13: 978-975-05-3874-2

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Merve Öztürk

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Gemini desteğiyle yapılmıştır.

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm, Evrem Türköz

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

CLARA DUPONT-MONOD

Juette'in Tutkusu

La Passion selon Juette

ÇEVİREN

Bahadırhan Bozkurt

CLARA DUPONT-MONOD 7 Ekim 1973'te Paris'te doğdu. Edebiyat öğrenimi gördü ve Sorbonne'dan eski Fransızca alanında yüksek lisans aldı. Mezuniyetten sonra *Cosmopolitan* dergisinde çalışmaya başladı. Ardından *Marianne* dergisine geçti. Burada kültür sayfasının yayın yönetmenliğine yükseldi. Radyoda, RTL'de söyleşi programları yaptı. Daha sonra televizyonculuğa geçti ve çeşitli kanallarda kültür programları hazırladı, bir yandan da gazetelerde ve dergilerde edebiyat yazıları yazmayı sürdürdü. Medyada kültür alanında yaptığı işlerle olduğu kadar, roman-cı olarak da tanındı. İlk romanı *Eova Luciole* 1998'de yayımlandı. Bunu *La folie du roi Marc* (2000), *Histoire d'une prostituée* (2003), *La Passion selon Juette* (2007), *Nestor rend les armes* (2011), *Le roi disait que j'étais diable* (2014), *La Révolte* (2018) ve *Sadapter* (2021) [*Taşların Anlattığı*, İletişim Yayınları, 2024] adlı kitapları izledi. Bu kitaplarıyla Fransa'daki önemli edebiyat ödüllerinin, Prix Goncourt'un ve Prix Femina'nın kısa listelerine seçildi. *Taşların Anlattığı*yla Prix Femina'yı, Prix Landerneau'yu ve Prix Goncourt des lycéens'i kazandı. *La Passion selon Juette*, 2025 yılında İletişim Yayınları tarafından *Juette'in Tutkusu* başlığıyla Türkçe yayımlandı.

Olivier için...

“Juette, on üç yaşındaydı. Kızları bu yaşta evlendiriyorlardı...”

– GEORGES DUBY

Dames du XIIIe siècle (12. yüzyıl Kadınları)

Her sabah dikiş dikmek zorundayım. Annem beni büyük salonda bekliyor. Ateşin başında oturuyor. Taşları aydınlatıp duvarlara vuran sonbahar güneşinin farkında bile değil. Şehrin ötesindeki tepeler sırtlarını güneşe vermiş. Biz neden içeri kapanmış duruyoruz? Avludaki ağacın altında dikiş dikmek isterdim. Bu turuncu ışığın aydınlığında otururduk. Etrafımızdaki çatılar ve çan kuleleri gerçektışı bir saflıkla dönüşüyorlar. Hatları çok koyu. Gökyüzünün parlaklığına rağmen göze çarpıyorlar. Gölge ve güneş birbirine karışmadan, babamın misafirler için yaptırdığı satranç takımına öykünerek çarpışıyorlar. Avluda olsak siyah ve beyazın bu dansı sadece bize özel olurdu. Sepeti armutlarla dolu bir komşu geçerci, bize dünyanın geri kalanından haberler verirdi. Bana bakarak şöyle derdi: “Ne kadar da güzelsin!” Annem gülümserdi. O anda ağacın altında olduğum için mutlu olurdum. Bu mutluluk sadece bana ait olurdu, turuncu bir kalp gibi içimi doldururdu.

Ben merdivenleri inerken annem gülümsemiyor. Belki de yeterince güzel değilim. Oturmak zorundayım. Kumaşı diz-

lerimin üzerine koyuyorum. Ateşin başı çok sıcak. Parmaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Dolma gibi şişiyorlar. Günün birinde kopup ayaklarımın dibine düşeceklerine ve elime bir daha dikiş iğnesi alamayacağıma eminim.

Annem diyor ki, dikiş dikmeyi bilmeyenler koca bulamazlar.

Kafasının bir yarısı ateşin ısıltısıyla aydınlanıyor. El işinin üzerine eğilmiş, bir şarkı mırıldanıyor.

*Meuse kızlarıydı hepsi de,
Aynı topraktan, aynı kandan.
Selam olsun mesut gençliğime,
Aynı şarkı, aynı ezgi.*

Şakaklarına dökülen saç örgülerine, köşeli çenesine, bluzunun pililerine bakıyorum. Acaba Tanrı onu güzel buluyor mu? Herkesin sevgiye layık olduğu doğru mu? Silueti hiç hareket etmiyor, parmakları dışında. Kumaşın üzerinde beyaz su yosunları gibi kıpırdanıyorlar.

*Sadece âşık kızlar değil
Hepsi de hoş etrafımdaki
Hepsi de birer Meuse kızı
Aynı kalp, aynı ses.*

Babam bana samur kürkler alabilecek kadar zengin. Ama annem beni kendisi giydirmeyi tercih ediyor. Ne zaman bana bir elbise dikse beni yeniden yarattığı hissine kapılıyorum. Bunlar kabarık, dekolteli elbiseler, bense dümdüzüm. Kumaş yanlardan sarkıyor. İkinci bir deri gibi. Dolgunlaşmam gerekirdi. Bir kadın olmam gerekirdi. Bunu ben de isterdim ama nasıl? Kendi kendime, insan acaba geceleri mi kadına dönüşüyor diye soruyorum. Belki de bir sabah anne-

min bedeniyle uyanacağım. Masallarda gün batınca kurt adama dönüşen baronlar var. Sonra ormana kaçmaları gerekiyor. Baronesler ağlayarak dönmelerini bekliyor.

Annem her sabah beni kontrolden geçiriyor. Dışarısı hâlâ zifiri karanlık. Dolayısıyla içerisi de öyle: Mumlar kendilerini zor aydınlatıyorlar. Çarşafımı kaldırıyor, dizlerimi çeneme kadar çekiyorum. El yordamıyla üzerime bir gömlek geçiriyorum. Hemen dışarı çıkıyorum. O korkunç odaya kadar takip etmek zorunda olduğum zayıf mum ışığını karanlığın yutmasından korkuyorum. Bir ateş, bir tekne, bir kova. Haykırmak istiyorum: “Bak! Ne bir tüy ne de kıvrım! Artık gidebilirim!” Ama gömleğimi çıkarıyor, tekneye giriyorum. Titriyorum. Geriye bir savunma hattım kalıyor, tek bir tane: saçlarım. Sırtımı kaplıyorlar. Beni hâlâ koruyorlar. Ama annem elinin tek bir hareketiyle saçlarımı toplayıp tepeden bağlıyor. Omuzlarım utançla ürperiyor. Yenilen sadece ben değilim. Kendi düşüşümle birlikte eşyaları, horozun ötüşünü, göğün kızıllığını da beraberimde sürüklüyorum. Teslim olup boyun eğen bütünü bir sabah.

Annemin koca gölgesi duvarlarda hareket ediyor. Gözlerimi kapatıyorum. Başım öne eğik, kollarım gergin, bekliyorum. Yumruklardan bile daha güçlü o darbeyi bekliyorum. Kova arkamda, zemini kazıyor. Annem kovayı oflaya puflaya kaldırıyor. Üzerime boca ediyor. İlk kova adeta boynumu kırıyor. İkincide bedenime binlerce iğne saplanıyor.

Annem beni kollarına alsın, yavaş yavaş kurulasın istedim. Papaz bana Meryem’in çocuğunu kucakladığı resimler gösterdi. Bakışları sevgi dolu. O da çocuğunu kovayla mı yıkıyordu acaba? Belki İsa büyürken Meryem’i hayal kırıklığına uğratmıştır. Belki bütün çocuklar annelerini hayal kırıklığına uğratanlardır. İsa’yı morarmış dudaklarıyla hayal ediyorum. O da soğuktan iki büklüm olmuş bedeni-

le bir şey yapamazdı. Bacaklarımı sımsıkı bitıştırıp vücudumu gizlemeye uğraşıyorum.

Annem ayak bileklerimi yokluyor, omuzlarımı sıkıştırıyor. İç çekiyor. Bedenim onun bedeni gibi bodur ve kuvvetli değil. Ben, bir deri bir kemik, hep düşmekten korkuyorum. Bu çelimsiz halim kimseye güven telkin etmiyor. Babam sık sık “Dikkat et, kırılma!” diyor. Genellikle gözlerime bakıp orada bir coşku belirtisi arıyor. Gözlerimde bir şeyleri okumak kolay. İri ve çok yeşiller.

Babam boş yere yineleyip duruyor: “Herkesin hızı kendine göre” ama annemin üzüntüsünü hissediyorum. Bana kıyafetler dikmek için hep kıymetli malzemeler satın alıyor. Beni örtmek ve gizlemek istiyor. Elbise ve oğlak derisinden kolsuz üstlük giyerken üzerimdeki ellerini hissediyorum. Beni utandıran şey duyduğum tiksinti değil, onun ifşa ettiği. Bedenimin kumaşa çarptığını duyuyormuşum gibi geliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bütün bedenim ürperiyor, gece ortaya çıkan kurt adamlar gibi. Derin soluk alıp vererek top-rağı eşeliyorlar. Bir âlemi terk ediyorlar. Orman huysuz bir özlemle ürperiyor. Elbisemin altında ölümün kokusunu alan bir hayvan gizli ve ben onu susturmak için direniyorum.

Belki de kötü biriyim. Hayır, ben kendine sorular soran on üç yaşında bir Hristiyanım. Hayal kuran biriyim. Kahvaltıya inerken merdivenlerin ortasında bir an için duruyorum. Büyük salona bakıyorum. Güneş, tozdan sicimler halinde salona giriyor. Her defasında yeniden keşfediyorum: Işık güzel kokuyor. Hizmetçilerin sabah çok erken saatte, henüz çanlar çalmadan kestikleri çiçeklerle burayı süslediklerini biliyorum. Çiçek kokuları yükseliyor. Yere bakmak beni ilgilendirmiyor. Benim başım yukarıda. Benim için hoş kokulu olan güneş. Canlı, dalga dalga özünü saçıyor, tıpkı taçyapraklarıyla dolu bir su gibi.